

Marja Mentula

manaajan matka

Oppilas
ja Uneksia

MANAAJAN MATKA

Oppilas ja uneksija

Marja Mentula

MANAAJAN MATKA

Oppilas ja uneksija

Ensimmäinen osa

© 2019 Marja Mentula

2023 siistitty toinen painos

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Kannet: Marika Hietämäki

ISBN: 978-952-80-0165-2

*In the dead of the darkest night
I distort the reality
Once again I will gage my life
To reach my desired might
Then I draw the demons's sign
And open my third eye
I burn the unholy incense
I open up the gate...*

(Therion, Procreation of Eternity)

Tunnen tuulen korkean
matalalta matkaavan.
Mereltä se tuivertaa,
lehdet puista riipoo vaan.
Keltalehdet leimusi
naakkapyörre pyyhälsi.
Horisontti sininen.
Kaukana kultahopeinen
kuultaa vaipuva aurinko.

Sellainen tunnelma nyt oli, minkä minä sille mahdoin, ja mieleni, joka kaikesta kokemastaan huolimatta oli tältä osin entisensä, selitti näkymät itselleen riimeinä. En edes yrittänyt painaa niitä mieleeni. En jaksanut nyt kärsiä minkään olemattoman tähden. Ennen olin onnellinen, voisi jopa väittää, että vietin onnellisen lapsuuden, mutta silloin en ymmärtänyt sitä kuin ehkä ohimenevinä hetkinä. Onko ihminen sellainen luonnostaan? Miksi hän ei osaa nauttia ja arvostaa sitä, mitä hänellä on, vaikka hän tietää jonain päivänä menettävänsä sen, oli se sitten mitä tahansa. Lakkaisiko ihminen silloin tekemästä työtä ja varautumasta tulevaan? Tuskinpa vain. Toisaalta onhan onnellisiakin sieluja olemassa, vaikka onni ei kestäisi kauaa.

Sellainen vain tuntui minusta juuri nyt epätodelliselta asialta. Jotkut kai uskoivat selviävänsä tulevien menetysten tuottamasta katkeruudesta ja loputtomasta surusta, ja uskalsivat kiintyä johonkin. Minä en toiste tekisi sitä virhettä, sillä taisin nyt tietää oman sietokykyni tämän katkeran opetuksen myötä.

Eivätkä kirodot aivoni vieläkään lakkaa höpistemästä omiaan, kertomasta mitätöntä tarinaani itselleen samalla kuin se tapahtuu. Ehkä se auttaa minua pysymään järjissäni, vaikka vieläkin horjun reunalla ja vähän väliä unohdan, miksi kamppailenkaan. Kuten nyt.

Meri jatkui silmänkantamattomiin, mutta silmä tuntui lepäävän pinnistelleessään nähdäkseen tasaisen viivan taakse taivaan ja maan välillä. Tässä näki, kuinka maan pinta kaartui, kuin olisin seissyt maailman laidalla. Sitä se minulle olikin. Tähän Lesrean loppui. Olin aina haaveillut pääseväni käymään muissa maissa, jotka

olivat kuin satua, mutta nyt en halunnut juuri muuta kuin päästä pois. Olin täysin yksin huolimatta hälinästä ympärilläni, kun purjelaivaan alettiin kantaa laatikoita makasiinista.

En oikein muistanut, kuinka olin päätynyt tähän satamaan. Minun oli täytynyt kulkea useampia päiviä, mutta niistä ei ollut jäänyt merkittävää jälkeä muistiini. Olin viettänyt sen ajan paksussa pimeässä sumussa, mutta jotakin aloin taas muistaa. En voinut kuitenkaan ajatella, että se olin minä, sillä olin aivan eri henkilö nyt, oikeastaan en ollut kukaan. Lähtisin tästä aivan eri suuntaan kuin mihin entinen Elan oli ollut menossa, jos minun kerran oli vielä elettävä. Ehkä juuri siksi aloin taas muistaa.

Ensimmäinen luku

Unta tämä on, sen Fildus muistaa nähdessään itsensä hetken sivuprofiilista tytön laskeutuessa kierreportaita. Tuo ei ole hän itse, eikä hän voi vaikuttaa siihen mitä tyttö tekee. Hän on silti utelias, koska on aiemminkin uneksinut olevansa tuo sama henkilö, nuorempana vain, kun tämä oli leikkimässä parin muun papiston lapsen kanssa imettäjän valvonnassa Keskuksen ylellisessä puutarhassa. Lapsia näytetään pidettävän täälläkin tärkeinä, eikä ketään näistä kasvateta tavalliseksi kansalaiseksi, jos sellaisia täällä onkaan.

Nyt tytön ruskeat kiiltävät hiukset ovat pitemmät kuin ennen, mutta silmät ovat yhä kirkkaat ja suuret, kauniin tummat. Hän ei voi olla kymmentä vuotta vanhempi.

Tahdotonna Fildus kulkee tytön mukana, ja sisällä hämärissä portaissa. Eivät ne oikeastaan hämärät ole, äskeinen paikka vain taisi olla kirkkaasti valaistu tai täynnä peilejä. Seinällä kulkee portaikon mukana alas koristeraita, joka esittää kuvitteellista köynnöstä, ja hän ohittaa jonkin, joka säteilee kovaa valkoista valoa. Kynttilä se ei voi olla, mutta se hoitaa saman viran kumminkin. Nahkasiin, hienosti kirjailtuihin tossuihin puetut jalat vipeltävät yhä nopeammin, ja vähältä pitää, ettei tyttö kompastu jyrkissä kivirappusissa. Alhaalta kajastaa tasaista valoa, himmeämpää kuin äsken. Ruskettunut, mutta luultavasti alun perin vaalea käsi kopauttaa rystysillään puiseen oveen ennen kuin koko tyttö astuu sisään pyöreään, kotoisaan kammioon.

”Tulithan sinä. Käy istumaan”, sanoo ystävällinen ääni, ja Fildus pääsee kodikkaaseen huoneeseen, jossa lepää paksuja ja värikkäitä pehmusteita matalan pikkupöydän ääressä. Suurella tyynyllä istuu arvokkaan näköinen vanha ja laiha mies, ja häntä vastapäätä suunnilleen tytön ikäinen poika.

”Hei, Naryon”, sanoo hän, mutta ei kovin sydämellisesti. Hän vaikuttaa hieman hermostuneelta, toisin kuin tyttö, joka vastaa vaisusti ja istuu hänen viereensä puiselle penkille.

”Emme aloittaneet vielä”, lausuu mies, jolla on keltainen päällyysvaate. Siinä on ikään kuin hihat mutta sivuja ei ole ommeltu kiinni. Vaatteen edessä roikkuvien pitkien liepeiden päitä koristavat pallomaiset tupsut. Outo valo saa sen kimaltamaan

hänen kohentaessaan asentoaan jalat ristissä. Pidikkeessä lepäävä pallo pöydällä on ainoa valonlähde, mutta kehä yltää kivisiin seiniin saakka.

”Olen valmis”, Naryon sanoo reippaasti, vaikka vielä hieman hengästyneenä. ”En kai myöhästynyt?”

”Sopikaamme että et”, vastaa vanhus armollisesti. ”Voit aloittaa, ole hyvä.”

Fildus ei tajua mitään mitä lapsi tekee, mutta yrittää silti pysyä mukana menossa, eikä muutakaan voi. Naryon sulkee heti silmänsä. Lueteltuaan ulkomuistista pitkän litanian tyhjiä ylistyssanoja päivän kirkkaudelle ja lämmölle, ja opettajan nyökätessä tyytyväisenä hän nousee seisomaan, kohottaa kätensä sirosti päänsä yläpuolelle ja pyörii hyrrän lailla hiukset hulmuten, niin että luulisi hänen jo tuupertuvan, mutta hän jatkaa vieraita eleitään ja laulun kaltaisia sanoja toisten vain tyyneästi katsellessa. Kyseessä saattaisi olla jonkinlainen loitsu, mutta mitään ei tapahdu. Lopuksi tyttö tosiaan lyhyistyy lattialle, mutta se taitaa kuulua asiaan.

Hetken kuluttua hän nousee vähän väsyneenä ja puistelee roskan hameestaan. Fildus huomaa helman niin lyhyeksi että se jättää polvet paljaisiksi. Sellaista hän ei ole ennen nähnyt. Polvien mustelmien alkuperää ei ole vaikea arvata. Hymyillen Naryon pyyhkäisee silmiään ja kysyy opettajalta, kuinka oli pärjännyt. ”Se meni oikein hyvin”, vastaa hän. ”Sinun on kuitenkin harjoitettava vielä ääntäsi. Olepa tarkkaavaisempi laulutunnilla ja kuorossa.” Ukko kääntyy pojan puoleen. ”Esitätkö sinä nyt meille Laulun Valosta?”

”Totta kai, minkä osan?” lapsi kysyy nousten vuorostaan, mutta läksynkuulustelu tuntuu olevan jo Fildusin osalta ohi, ja hän huomaa vähitellen olevansa paljon avarammassa, mutta ei äskeistä valoisammassa tilassa. Kulta ja kaiverrukset kiiluvat heikossa tähtien valossa. Naryon seisoo aivan korkean ja jyhkeän oven edessä tuijottamassa peilikuvaansa ovea koristavasta lasista. Silmät näkyvät siitä sängen selvästi, ja Fildus saattaa päätellä tytön olevan taas vähän vanhempi kuin viime kerralla. Nyt hän on vakavan ja levottoman näköinen. Hänen piirteissään on jotakin erikoista, tosin täällä muihin verrattuna hän on aivan tavanomaisen näköinen. Kasvot ovat muuten melko litteät, paitsi leuka ja poskipäävät tulevat esiin. On vaikea arvata, pidetäänkö tätä kauniina. Hän vilkaisee taas taakseen suunnattoman suureen saliin, jonka kupoli kohoaa niin korkealle, ettei sitä näy. Muutama

tähti vain, joita Naryon tuijottelee hetken otsa kurtussa kuin kaivaten. Hän laskee kätensä ovenkahvalle, joka on sekin erikoinen ja kultainen. Hän painaa sitä varovasti alas, mutta joutuu pettymään.

Sitten hän pyörähtää nopeasti ympäri. ”Kunnianarvoisa Pappi!” Pahasti säikähtäen tyttö painaa päänsä nähdessään hahmon lähestyvän aution salin varjoista. Miehellä on erikoinen käsivarsien yli väljänä riippuva vaate, yksinkertaisuudestaan huolimatta hyvin juhlallisen näköinen, kellan- ja kullankimaltava. Hän jää juuri sen verran kauas, että kasvot jäävät varjoon. Myös soikea hattu on korkeampi kuin muilla tšekäläisillä pyhän oloisilla miehillä.

”Mitä sinä täällä, Östä... Naryon?” hän kysyy ankaralla mutta hiljaisella äänellä.

Neito ei heti uskalla katsoa Pappia. ”En... oikeastaan tiedä. En vain saanut unta. Ajattelen kuinka ne liikkuvat tuolla ulkona.” Ehkä myös hän miettii, miksi mies on täällä.

”Miksi sitten seisot siinä ovella?”

Naryon kiemurtelee vähän, kädet selän takana. ”En minä kuitenkaan aikonut, tai en oikeastaan tiedä... ei kai sitä välittömästi kuole jos vain *kurkistaa* ulos? Ihan pikkuisen.”

Mies kuulostaa jo lempeämmältä ja astuu lähemmäs. ”Lapseni, miksi ihmeessä haluaisit kurkistaa? Tiedät kyllä, etteivät hirviöt ole ainoa syy siihen, miksei ulkona voi olla öisin. Ei niin voisi tehdä, se olisi täysin luonnotonta.”

”Niin, arvon isä, mutta miksi sitten tuolla on aukko”? Hän viittaa kupoliin korkeuksissa. ”Jos kerran olemme vailla mitään suojelusta öisin?”

Pappi hymähtää hymyillen. ”Sinä sitten jaksat yrittää ymmärtää Auringon arvoituksia. Se on tietysti hyvä, mutta muista, että olet vain pieni ihminen, eikä meidän ole kovin viisasta urkkia liikaa. Niin helposti voi viisas jumalamme suuttua, tiedäthän, juuri syistä, joita emme me hänen läheisimmäkään luotunsa saata aina käsittää.”

”Arvoisa isäni, mitä ihmiselle tapahtuisi, jos hän keskellä yötä kävelisi ulos?” Naryon tulee isänsä luo, ja yhdessä he kääntyvät loistokkaan ja lohduttoman tilan puoleen. Jostain hönkää viileä tuulahdus ja jostakin toinen, makean tuoksuinen.

Pappi miettii hetken ennen kuin tunnustaa: ”Itse asiassa en edes minä tarkkaan tiedä. Yleensä rikolliset vain *viedään*, muutamia on löytynyt raadeltuina. Onhan niitä hölmöjä, jotka vain kokeilevat

tai jotka pimeys yllättää, mutta sellaisten kokemuksista ei sen jälkeen ole kuultu.” He nauravat hyvin hillitysti. ”Mutta varmaa on se, että Auringon Kehrä laskee öisin, ja öisin on ihmisen nukkuttava.”

”Ja rukoiltava.”

”Niin, mutta sinä olet vuorossa vasta kun olet vihkiytynyt, ja siihen on vielä aikaa. Nyt käymme kamareihimme ennen kuin jäämme kiinni. Odota sinäkin turvassa ja rauhassa Auringon kehrän saapumista.”

Tällä kertaa on kirkas päivä, niin kuuma ettei sitä viileämpään tottunut kestäisikään. Perhoset ja mehiläiset käyskentelevät kukissa niin että surina käy, ja kaikkialla siisteissä kultaisin kivin katetuissa ruuduissa kasvaa mitä moninaisimpia ja koreampia kasveja ja värikkäitä kukkia. Puutarhaa koristavat, reunustavat ja varjostavat lukuisat erimuotoiset punokset ja ristikot, joita pitkin luikertelee erikoisia punalehtisiä köynnöksiä.

Fildus ei tunnista niitä ja yrittää katsoa tarkemmin, mutta hän ei itse voi määrätä edes silmiensä suuntaa, sillä hän ei ole hän, ja Naryonia näyttää kiinnostavan vain yhden lajinen matala puu, jota kohti hän kulkee kannatellen suurta koria kahvasta. Sen toisella puolella kulkee liehuvassa puvussa tyttö, joka on aika lailla Naryonin näköinen, mutta vanhempi. Hänen valkoinen mekkonsa on täysin vartalonmyötyäinen aina polviin asti, jossa helma leviää. Erillinen, alhaalta avoimet hihat muodostava hartiavaate liehuu ja viistää vähän maata. Asu näyttää sängen epäkäytännölliseltä puutarhatöihin. Lukuisat muut samanlaisten korien kanssa kulkevat naiset olivat samalla tavoin pukeutuneita tupsuihin ja keltaisiin, mutta nuoremmat kuten Naryon ovat erilaisissa arkivaatteissa.

Lapsena nämä kaksi ovat olleet hyvin paljon keskenään. He laskevat korin matalan siron puun eteen, joka näyttää ihanasti kukkivan ja kantavan hedelmää samanaikaisesti. ”Olen kättänyt eräältä isoveljeltä, mutta hän ei kerro yhtään mitään. Hän ei edes suutu, toistelee vain, ettei minun vielä tule tietää, ja on niin olevinaan. Mutta kuuluuko tämä muka elämän suurimpiin salaisuuksiin, kuuluko?” Naryon tiukkaa vanhemmalta neidolta.

”No ei nyt varsinaisesti. Mutta kerää nyt vain niin pääsemme vähän lepäämään tästä kuumuudesta. Meille varmaan tarjoillaan...”

”Älä vaihda puheenaihetta.” Naryon on poiminut käteensä kypsän pienen keltaisen hedelmän. ”Kuule, mitä jos maistaisin. Tämä näyttää myös raikkaalta ja mehukkaalta, ja miksemme me saisi syödä näitä auringonkeltaisia jumalaisia luomuksia, jos ne kerta ovat niin ravitsevia, vaan ne syötetään likaiselle rahvaalle...”

”Ei, älä haukkaa!” Lyanar ojentaa kätensä valmiina estämään. ”Olet liian nuori. Työtä tekeville maassa eläville ihmisille omonesrat ovat mitä erinomaista ravintoa, mutta ei se sovi meille. Ties mitä siitä tulisi, se huomattaisiin ja saisit taas satikutia.”

Naryon vain siristää silmiään. ”Sinä tiedät. En minä eteenpäin kerro, mutta jos sinä et kerro, minun on kokeiltava itse mitä tapahtuu.”

”Voi mikset, Naryon, voi odottaa vuoroasi? Siitä koituu vielä harmoja sinulle, ja kenties minullekin. Voit saada oireita.”

”No? Ovatko nämä jotenkin myrkyllisiä?”

Lyanar vilkuilee ympärilleen ennen kuin kurottautuu kuiskaamaan sisarensa korvaan: ”Eivät, niissä on... tiettyjä ominaisuuksia, jotka ovat hyödyksi koko Edoforin luomakunnalle, ainakin jos laikukkaat popsivat niitä, niin kuin jo sanoin, hedelmät ovat oikeastaan aika tärkeitä, ja koska ne ovat tämän värisiä, ne ovat tietysti itse Auringon kypsyttämiä jos niin voi sanoa, koska ymmärrettävästi kaikki kasvit ja muukin elollinen on Auringosta lähtöisin, kuten tiedät...”

”Eli mitä ominaisuuksia?”

”Kuinka sen nyt sanoisi.”

Naryon puhahtaa kärsimättömyyttään. ”Sen kun avaat suusi ja liikutat liukasta kieltäsi.”

Neito vaimentaa vieläkin ääntään niin että sitä tuskin kuulee, vaikka kukaan ei katso heihin vaan muut keräävät jo ahkerasti hedelmiä ja pieniä valkeita kukkia päästäkseen sisälle viileään. ”Muiden erinomaisten terveellisten vaikutustensa lisäksi niiden syöminen vähentää, tiedäthän, laikukkaiden ihmisten kykyä ja halua ryhtyä lasten alulle saattamiseen. Vain sen verran kuin on tarpeellista, tiedäthän.”

Naryon nauraa. ”Vai ei sen kummempaa. No hyvä, vaikka enhän minä muutenkaan saa synnyttää. Mutta kyllä meille kaikille voisi kertoa tämän. Ja miksi te tanssijattaret saatte sen kuulla? Kuinka tieto muka rahvaan pariin täältä kulkeutuisi?”

”Satuin vain kuulemaan, koska olen vanhempi. Ja voi se kulkeutuakin. Palvelusväkihän käy myös ulkona.”

”Ai niin. Joskus melkein kadehdin heitä.”

”Älä ihmeessä! Kun muutaman kerran olet käynyt siellä, huomaat että Keskuksessa on paljon parempi, emmekä turhaan ole toisenlaisten ihmisten yläpuolella maailmanjärjestyksessä.”

”Ettekö ole poimineet vielä mitään?” hoputtaa heidän ystävättärensä viereisen puun luona. ”Voitte kyllä juoruta samalla.”

Siskokset alkavat kiireesti kurotella oksiin ja pysyvät hetken vaiti kuunnellen muiden hajanaista lörpöttelyä. Kohta Lyanar lausuu: ”Minä taas joskus kadehdin sinua. En varmaan voi olla kyselemättä mitä saat tietää, kun sinut sitten joskus vihitään zeraban kantajaksi ja olet veljiesi veroinen.”

”Tuskin se mikään tämän kummempi salaisuus oikeasti on”, Naryon tavoittelee huoletonta äänensävyä, muttei kuulosta kovin vakuuttavalta. ”Saa nähdä, kauanko pystyn olemaan sinulle sitä kielimättä.”

”Älä ihmeessä. Yritän olla kiusaamatta sinua. Ties mitä tapahtuisi, jos saisin tietää. Eiköhän ihmisen lopussa hänelle valkene yhtä jos toista.”

”Vasta silloin hän saa tietää totuuden, ja vasta silloin salaisuuksien portit aukeavat hänelle, jos hän on tunnollisesti toimittanut oman tehtävänsä Edoforin piirissä, niin kuin kaiken jumala on hänelle osoittanut.” Tähän meidän on luotettava, sillä niin on lausuttu”, myöntää Naryon selvästi jotakuta lainaten.

Koriin jo ropistua puoleen väliin saakka tummankeltaisia omonesroja, tytöt katselevat ympärilleen ja huomaavat etteivät ole muista jäljessä. Puhumatta kaikki nostavat omat korinsa, jotka natisevat lastin painosta. Ne, jotka ovat halunneet päästä vähemmällä ovat poimineet enimmäkseen kevyitä kukkia. Kymmenkunta tällaista koria viedään sisään kultaisena hohtelevan palatsin seinien varjoon.

”Lyanar”, sanoo Naryon vielä hiljaa, katsomatta korin toisella puolen sipsuttavaan nuoreen naiseen. ”Sano rehellisesti, et kai vain koskaan tule katkeraksi tai kateelliseksi, kun minusta tulee Auringon palvelija?”

Lyanar nostaa nenäänsä. ”Ja mikäs vika siinä on tanssijattareen verrattuna? Juurihan puhuit, rakas ystävä, jokaiselle tarkoitetusta tehtävästä elämässään. Meillä molemmilla on omamme, ja suoritamme ne hartain mielin ja nöyrinä, ja helpommaksi kaiken tekee se, että meillä on luotettavia ystäviä rinnallamme. Sinun

velvollisuutesi tulevat olemaan sitä paitsi raskaammat kuin minulla.”

”Enpä tiedä. Tanssi ei suju minulta läheskään yhtä sirosti kuin sinulta, eikä minua juuri huvita hyppelehtiä tuntikausia Auringon kehrälle – kaikki siunaus Hänelle yksin – ja vakaville miesAuringon palvelijoille, joiden ei ole lupa naisiin koskea.”

Lyanar hihittää ja hyssyttelee toista. Muutkin tytöt jo vilkuilevat heitä kulmiaan kurtistellen.

”Älkää lörpötelkö. Tännepäin”, viittooo vanha ja kurttuinen tanssijattaren asussa liehuva nainen pidellen ovea kulkueelle. He käyvät ovesta, ja toiselta puolen kantautuu merkillistä laulua, joka on kuin soittoa, mutta toiselle puolen ei Fildus enää harmikseen ennätä nähdä.

Fildus mietti, pitikö siitä, miten hänen unensa olivat muuttuneet kuin niillä olisi jokin sanoma, vai oliko se pelottavaa. Hän ei ollut täysin varma, miksi ja kuka niitä hänelle lähetti, mutta se oli ollut hänen kaipaamansa merkki. Niin johtava papitar oli sanonut, ja Fildusilla oli selvä tunne, etteivät ne olleet ollenkaan tavallisia unia. Varsinkaan kun ne jatkuivat matkaanlähdön jälkeenkin. Mutta hän näki niitä nukkuaessaan, joten miksi muuksikaan niitä kutsua.

Aezua oli se, jolle Fildus oli aina puhellut. Hän tiesi heillä olevan erityisen suhteen, jollainen harvalla papilla tai ihmisellä ylipäätään oli jumalan kanssa. Toisin sanoen hänen yhteytensä oli vahva, vaikka hän oli vasta kahdenkymmenenseitsemän vuoden ikäinen. Toivottavasti pyhiinvaellus oli oikea teko nyt. Jos hänelle yritettiin oikeasti kertoa jotakin tuiki tärkeää, olisi ollut parempi jakaa ja selvittää asiaa muiden pappien kanssa.

Turha sitä enää on miettiä, teen vain sen minkä parhaaksi näen. Elämäntehtäväni on palvella Aezuaa auttamalla muita ja edistämällä kaikkea sitä hyvää, mikä on tarkoitettu, hän muistutti itselleen turhaan, ja hymyili: *tai pikemminkin auttaa muita palvelemalla Aezuaa, omalla pienellä panoksellani muiden kanssa.*

Fildus nousi venytellen raikkaaseen, melkein sumuiseen ilmaan puun alta, jossa oli nukkunut viittaan käpertyneenä. Onneksi valkovihreä papinkaapu suojeli ja lämmitti, mutta muuten tottumattomana vaeltamaan hänellä oli kurja olo. Maa oli painunut kovaksi, vaikka sammal oli näyttänyt ensin pehmeältä. No, siihen oli totuttava. Hänen ensimmäinen pyhiinvaellusmatkansa ei olisi

pitkä, mikäli hän oli menossa sinne minne arveli. Vuoripyhättö oli nimittäin ainut kohde Lesreanissa, ellei ottanut lukuun Kamorin kaupungin ylijumalten temppeliä, jossa hän oli jo käynyt. Päivän vuorille hän ainakin oli saanut neuvon suunnistaa tarkempaa merkkiä odotellessaan.

Fildus ravisteli kostuneen viitan ja levitti sen pensaan päälle kuivumaan. Keltaisten lehtien läpi hän näki, että päivästä oli tulossa pilvetön. Hän ei ollut löytänyt tammea, jonka alla nukkua, mutta Neruksen puu vaahtera kävi hyvin. Luojakin kyllä tuuditti lastaan. Fildusin jäykkä olo parani jo vähän, mutta hänellä oli nälkä.

Tämä oli vasta ensimmäinen yö, ja Teddernin temppeli oli vielä naurettavan lähellä. Vähän jännittävää tosin oli olla siinä Sinitien haarassa, josta oli lähimpiin ihmisasutuksiin noin päivä matkaa. Harvoin Fildus oli kotitemppelistään lähtenyt, mutta jo parin viikon ajan häntä oli pakottanut matkustamisen tarve. Sekin oli merkki.

Fildusta harmitti vain se, että hänen oli mentävä yksin. Yleensä vaeltamaan lähti useampi nuori pappi kerrallaan, mutta nyt kukaan harvoista noviiseista ja papeista, hänen ystävistään ja kasvinkumppaneistaan ei ollut saanut kutsua. Toisaalta oli hienoa kerrankin olla omassa rauhassaan, oikeasti ulkona. Vain hän ja jumalten näkymätön suojelus. Tai ei, näkyihän se esimerkiksi näissä puissa. Temppelin puutarha ei kuitenkaan ollut sama asia, vaikka olikin tarkoitettu hiljentymiseen ja mietiskelyyn. Siellä oli aina muitakin, vaikka he yrittivät vältellä toisiaan kohteliaasti.

Tämä oli oikeaa, oikea metsä ympärillä. Neruksen mieleisekseen muokkaamaa ja villiä, ei ihmisten järjestelmällinen jäljitelmä. Toki ihmisten, eläinten ja aikojen jäljet näkyivät maisemassa, vehreät hakamaat, niityt ja pellot. Mutta muutos ja kaiken keskinäinen vaikutus oli olennaisen tärkeää. Maailma oli muutosta. Oli niin hienoa kokea se itse ja olla tässä mukana, häviävän pienenä osasena, mutta kuitenkin. Sammalen lyttyyn painuminen vaikutti jo moneen asiaan, ja varmasti Fildus oli vahingossa nukkuessaan liiskannut monta hyödyllistä hyönteistä, vaikka hän oli tietysti katsonut parhaansa mukaan, ettei niitä ollut näkynyt. Mutta silloin oli ollut jo hämärää eikä sammalen sisään nähnyt muutenkaan.

Näin hartaissa tunnelmissa hän söi vaatimattoman aamupalan, piirasta ja vettä, kiitti hetken siitä Dotnorია ja muita, ja kuunneltuaan sininärlen vingahtelua hän nousi vaahteran juurelta

Elan on koulukiusattu ja yksinäinen. Hellä ja kannustava äiti sekä suloinen pikkusisko ovat sentään lohtuna. Vihdoin Elan tuntuu löytävän oikean suunnan velho Shediramin oppipoikana. Elämään ilmaantuu myös uusi tunne, rakkaus. Mutta kohtalo kääntääkin Elanin matkan aivan muualle.

Toisaalla toinen nuori mies, Fildus, valmistautuu papin uralleen. Pyhiinvaelluksensa aikana hän näkee näkyjä Edofor-nimisestä maasta, jossa alistettua kansaa hallitsee tyrannimainen auringonjumalan papisto. Kaiken lisäksi tarina jatkuu yöstä toiseen.

Oppilas ja uneksija avaa kiinnostavan erilaisen fantasiasarjan. Demoneja, jumalia, maahiaisia ja magiaa, seikkailua ja taistelua, totta kai, mutta ennen kaikkea teos kuvaa yksinäisen nuoren ihmisen kasvua löytämään itsestään sisäisen voiman selviytyä ja auttaa muita surun, pelkojen ja menetysten maailmassa. Rikkaalla kielellä ja vahvalla tunteella kirjoitettu esikoinen tempaa lukijan oitis Elanin ja Filduksen mukaan. On helppo tuntea empatiaa Elania kohtaan, ja Filduksen kokemukset herättävät kutkuttavan uteliaisuuden saada tietää, miten tarina jatkuu.

9 789528 001652